

Gustáv Murín

MAFIÁNI

SÁGA GANGU
SÝKORIEK 1

GUSTÁV MURÍN

MAFIÁNI - SÁGA GANGU SÝKORIEK I.

Kompletná história najstaršej slovenskej mafiánskej skupiny

Práca kriminalistov je beh na dlhé trate. Občas na nich narazia na nečakané svedectvo priamo od aktérov mafiánskych zločinov z 90. rokov. To prebúdzá prokuratúru k tomu, aby otvorila zdanlivo neriešiteľné kauzy, a dáva súdom šancu, aby za konkrétnymi krvavými príbehmi slovenského podsvetia urobili konečnú bodku. Vďaka tomu všetkému dnes už môžeme celkom verne opísať, ako médiá informovali o takýchto zločinoch, ich objasňovaní a následných rozsudkoch. Sága najdlhšie pôsobiaceho a najnebezpečnejšieho mafiánskeho klanu „sýkoriek“ sa už dá, vďaka odkazom na zverejnené informácie, opísať tak, aby si mohol čitateľ urobiť sám predstavu, ako činnosť týchto mafiánov zasiahla po Novembri 1989 celú spoločnosť. Zapadli tak aj posledné kamienky historickej mozaiky a vďaka tomu môžeme ich príbeh dorozprávať a pridať aj tie časti, ktoré sa tu objavujú po prvýkrát. V I. diely trojdielnej kroniky mapujeme začiatky mafiánskej bandy, ktorú založil Miroslav Sýkora, aby ako prvý z nich padol pod spíškou guliek v okázalej mafiánskej poprave za bieleho dňa.

BRATISLAVA v rukách mafie

Nekontrolované dramatické spoločenské zmeny dávajú v ľudskej spoločnosti na okamih šancu agresívnym typom bez zábran, morálnych škrupúl a predstavivosti, ktorá by im našepkala, že nikdy nikomu stromy do neba nenarástli.

Pri každej novej príležitosti to skúsia znovu.

Dramatické oslabenie základných funkcií štátu po Nežnej revolúcii 1989 dalo aj vďaka absurdným gestám „neholucionárov“ (povestná Havlova amnestia a vyjednávanie so vzbúrenými väzňami) šancu práve týmto lovcom okamžitého „šťastia“. Tie šance sa len zvýšili po tom, čo už opäť (po koľký raz) „revolúcia zhltna svoje deti“ a k moci sa na dlhé roky dostala rovnaká sorta, tentoraz politických gangstrov. Tiež nemali škrupule a zábrany, veľmi si teda jedni s druhými porozumeli.

Tak ako sa slovenskí komunisti učili od ruských, tak sa aj slovenskí mafiáni učili od tých z Ruska. Podľa ich vzoru sa delili na „ekonómov“ a „bojovníkov“. Tí prví začínali pred pádom komunistického režimu ako veksláci, tí druhí zväčša ako vyhadzovači. Tých prvých definoval vtedajší prezident PZ Jaroslav Spišiak: „Ekonómovia sú ako sliepky, ktoré znášajú zlaté vajcia. Starajú sa o ne, chránia ich, ale nedovolia, aby zarábali len pre seba alebo pre iných, a už vôbec nie, aby sa dostali do legálnych spoločenských kruhov a zabudli na tých, ktorých svaly im umožnili realizovať obchody bez morálky, zákonov a reálneho odporu pri dojednávaní zmluvných podmienok.“ Tí druhí sa definujú sami okázalou brutalitou.

Miroslav Sýkora bol prvý, kto ovládol mafiánsku scénu na Slovensku a zákonite na to doplatil. Ale jeho mafiánske siroty pod názvom „sýkorky“ parazitovali na Slovensku a jej občanoch až do nedávnych dní. Tu je ich príbeh prerozprávajú tak, ako ho prezentovali dobové médiá.

PRVÝ SLOVENSKÝ BOSS VŠETKÝCH BOSSOV

Miroslav Sýkora (1964 - 1997)

Príbeh jedného z najnebezpečnejších zločineckých gangov na Slovensku trval takmer štvrtstoročie.

Miroslav Sýkora, ako jeden z mála zakladateľov slovenskej mafie po roku 1989, bol čiastočne vysokoškolsky vzdelaný (teda nedoštudovaný) a nepatril medzi klasických svalovcov. Podľa pamätníkov bol pokojnej povahy a v spoločnosti na seba neupozorňoval. Určite nie tak, ako iní. Ale tiež sa rád predvádzal pred ostatnými. Jedna novinárka spomína na dobu, keď brigádovala v bare, kam prišli sýkorky, a boss si objednal fínsku vodku. Tá sa zvykla zamieňať za lacnejšie ruského pôvodu. Od strachu mu síce doniesla tú pravú, ale nezavďačila sa. Vraj to nie je fínska vodka. Neodporovala, šla do chladničky, vytiahla odtiaľ ruskú a naservírovala ako fínsku. Konečne bol spokojný...

Vzorný študent gymnázia na Makarenkovej ulici v Bratislave mal po vzore otca, ktorý v tom čase pôsobil ako diplomat v Moskve, namierené do diplomacie. Prešiel prípravkou v Banskej Bystrici a bol prijatý na elitnú diplomatickú školu MGIMO

v Moskve. Tú absolvovala väčšina slovenských diplomatov, ktorí aj dnes zaujímajú významné posty, ako napríklad minister zahraničných vecí Miroslav Lajčák, ale aj prominenti Penty, Haščák a Dospiva. O to prekvapujúcejšie je, že namiesto štúdia sa Sýkora dal na primitívne kšefty. So spolužiakom Šaňom Belovičom sa priživovali na dodávkach úzkoprofilových potravín do Československého domu, teda zariadenia Ministerstva zahraničných vecí, kde bolo dostať pre Rusov nedostupné potraviny a pijatiku. Tam sa zrejme začali aj ich prvé kontakty s ruskou mafiou. Kamarátov na Slovensku neskôr ohuroval potom zážitkami, ako sa raz v Rusku vybrali s partiou na vlak a posadali si na jeho strechu, aby to bolo väčšie dobrodružstvo. Dohady, že sa nechal zlanáriť KGB, sú málo pravdepodobné, lebo to by jeho štúdium dopadlo inak. Skončilo sa totiž neslávne. Po vyhadzove zo školy sa aj s Belovičom vrátili do Bratislavy. A už mali aj jasno, čím sa chcú živiť. Tak vytvorili hlavné jadro nového organizovaného zločinu v Bratislave v zostave: Belovič, Sýkora, Takáč. Takáč bol Cigán, fyzicky zdatný a disciplinovaný. Belovič bol proti nemu ľahká váha (*aktuality.sk*): „To bol taký nízky chalan s bruškom, rád sa napapal. Sedával v centre mesta v bývalom Polome a skúšal baliť dievčatá“.

Pôvodne sa rozhodli zaobísť bez účasti Rusov, ale Sýkora napriek tomu preferoval spoluprácu s nimi. Belovič bol proti a vyčítal Sýkorovi, že aktívne vyhľadáva takéto kontakty. Tento spor vyriešila nečakaná smrť Beloviča, ktorého údajne zastihol infarkt za volantom jeho luxusného auta. Táto smrť je nejasná. Isté však je, že po náhlej smrti Beloviča sa skupina rozdelila na tzv. sýkorcky a takáčovcov.

„Pre výbornú znalosť ruského jazyka Sýkora uprednostňoval koordináciu so slovensko-rusko-ukrajinskými gangmi, ktoré v polovici 90. rokov minulého storočia

prenikli na Slovensko,“ povedal pre *Cas.sk* bezpečnostný analytik. „Odhadujem, že riadil približne 20 ľudí, z ktorých niektorí mali svojich pomocníkov. Členovia skupiny sa navzájom nepoznali...“

Zo Slovákov boli pri Sýkorovi spočiatku len „Kýbel“ Lališ a „Dlhý Laco“ Bališ. Potom pribudol „Havel“ Havaši.

Sýkora navonok pokračoval ako študent žurnalistiky. Štúdium ho však veľmi nebavilo a po treťom ročníku z vysokej školy dobrovoľne odišiel. Spolužiaci si ho pamätajú ako usmievavého muža, ktorý ich ochraňoval v každej situácii: „Keď sme ho stretávali v Danube na káve, nikomu ešte nenapadlo, že je mafián,“ povedala jeho spolužiačka denníku *SME*. „Vtedy to medzi študentmi, pochádzajúcimi z bratislavských rodín, vyzeralo tak, že všetci mali peniaze – nikomu teda nenapadlo, že Miro ich má o čosi viac.“

Sýkora patril odjakživa medzi takzvanú bratislavskú zlatú mládež. „Nechodil ani na študentské brigády. Hovorieval, že nebude šaškovať pri manuálnej robote.“

Namiesto toho vraj robil vyhadzovača v bare Satelit v Lamači. Vtedy to bolo veľmi výhodné miesto, lebo barov bolo málo. Ak sa tam chcel niekto večer zabaviť a bolo už plno, musel „podať rukavicu“. Tak sa nazýval úplatok za vstup. Bolo to päťsto korún ako päť prstov.

Manželka Eva, s ktorou mal dve deti, na Sýkoru nespomína práve v dobrom. Vraj sa o nich veľmi nestaral. Spolužiačka: „Zato sa staral o akéhosi chalana z ulice.

Zobral si ho pod ochrannú ruku – platil jemu aj jeho mame účty, kupoval mu oblečenie, dával peniaze. Nešlo o nejakého intelektuála, bol mu však nadovšetko oddaný. Bol taký Mirov prívesok.“

Iná, neoverená, správa hovorí, že v byte na Drobného ulici mal takéhoto chalana ako pomocníka v domácnosti. V byte boli až pričasto Ukrajinci, a tak sa jeho prvá manželka aj s chlapcami odsťahovala radšej do Brna.

Sýkora mal ako nadpriemerne inteligentný vodca v podsvetí prirodzenú autoritu. Spočiatku sa venoval menšej trestnej činnosti, ako napríklad obchodu s kaviárom, hazardným hram, falšovaniu dokumentov, kupliarstvu, ale aj legalizácii kradnutých áut. Po Belovičovi prevzal funkciu konateľa slovenskej pobočky rakúskej firmy Altro. Tá obchodovala s rôznymi komoditami v Rusku a jej centrála bola pravdepodobne aj v Severnej Kórei. Za firmou stál syn bývalého izraelského diplomata v Moskve Barak Alon, ktorý bol neskôr spájaný s obrovskými kauzami v Maďarsku aj Poľsku, kde banky prišli o stovky miliónov eur.

Veľká mafiánska kariéra Sýkoru sa začala po násilnej smrti Danišovcov. Spolu s Petrom Steinhübelom patrili medzi tzv. ekonómov organizovaného zločinu v porevolučnom Československu. Zakrátko vlastnil niekoľko reštauračných a zábavných podnikov. Hoci Sýkora pôsobil navonok skôr sympaticky, bol jedným z najnekompromisnejších bossov podsvetia. Agenda jeho gangu tak zahŕňala aj výpalníctvo, veľké krádeže a niekoľkonásobné vraždy. Boli najobávanejšími členmi podsvetia (*Cas.sk*): „...Sýkora používal sofistikované metódy. Vyššie postavení členovia jeho skupiny pri získavaní finančných prostriedkov neuplatňovali hrubú silu, ale zastrašovanie prostredníctvom najatých, v posilňovniach vytrénovaných silákov, ktorí dostali prezývku ‚hrubokrkí‘. Získané peniaze Sýkora nemíňal, ale po ‚prepraní‘ prostredníctvom komplicov ich investoval do svojich firiem...“

Po získaní prvotného kapitálu, ako prví oficiálne priznali svoje firmy. Dnes sú predstavitelia podsvetia už opatrnejší – prepisujú ich na iné osoby, ktoré nesmú byť na prvý ani na druhý pohľad spájané s týmto prostredím. Ide o ľudí, u ktorých nemožno vysledovať finančné toky peňazí obidvoma smermi bez podrobného skúmania. Sýkora si však vtedy z takýchto záležitostí ťažkú hlavu nerobil. O privatizáciu veľkých firiem začal mať záujem až v roku 1996. Zato šiel hneď po tých najjagavejších zlatých vajciach a patril k horúcim kandidátom na kúpu jednej zo štvorice vtedajších bankových inštitúcií na Slovensku.

Pri podozrivých kšeftoch sa spájal s kadekým. Pri dovoze automobilov z Rakúska mu mal údajne pomáhať napríklad istý Viliam Mišenka z Topoľčian, ktorý sa o štrnásť rokov neskôr zviditeľnil ako hlavný podozrivý z krvavého bombového útoku na firmu jeho synovca Euromont TO. Výbuch ťažko zranil matku a družku Jozefa Mišenku, kontroverzného topoľčianskeho podnikateľa, ktorý skončil 20. júla 2010 nad ránom rozstrieľaný tridsiatimi guľkami zo samopalu vo vlastnom aute – v deň, keď mal ísť ako obvinený z vydierania iných na súdne pojednávanie v Trenčíne. Podľa najnovších správ to obvinenie mohlo byť falošné (*Plus 1 deň*): „Minulý týždeň prenikli na verejnosť nahrávky z rokov 2008 – 2009, kde má figurovať bývalý šéf nitrianskej prokuratúry Jozef Mamrák. Nahrávky pravdepodobne zhotovil Ján K., údajný sprostredkovateľ medzi Mamrákom a Viliamom Mišenkom. Cez neho si mali posielat odkazy a dohadovať sa na vykonštruovanom obvinení Mišenkovho synovca“. Tie nahrávky sa však ukázali ako podvrh. Táto podarená rodinka poslúžila v začiatkoch Sýkorovmu podnikaniu.

Impérium bez hraníc?

Píše sa rok 1994. Na politickej scéne sa dostáva na vrchol moci Vladimír Mečiar a v bratislavskom podsvetí Miroslav Sýkora. To dvojvládie im k vzájomnému prospechu vydrží až do Sýkorovej smrti.

Sýkora dostáva pozoruhodné návrhy, ale nie každý splní. Napríklad mal podľa Petra Tótha dostať zákazku od SIS (tlmočenú zrejme za Ivana Lexu námestníkom SIS Svěchotom) zabiť známeho podnikateľa a jedného z prvých miliardárov Jozefa Majského. Ten sa to vraj dozvedel a pozval Sýkoru na debatu: „Ty máš 150 vojakov, ja mám 400. Ak sa začneme strieľať, kto nakoniec vyhrá?“ Sýkora potom objednávku vraždy zrušil. Ako si ešte povieme, Majský mal blízko k najsilnejšiemu ukrajinskému gangu u nás, vedenému Ivanom I. Miškom...

Povešť všemocného mafiánskeho bossa mu prihrá ešte nezvyčajnejšiu ponuku, ktorú dostáva vo svojom sídle v Senci. Miestni podnikatelia, znepokojení už len správami o vyčiňaní pápayovcov v Dunajskej Strede, údajne prehovorili seneckého starostu a spolu si pozvali na poradu Sýkoru. Vraj budú oni aj obec radšej platiť jemu, než tým primitívom. Vyzvali ho teda, aby urobil poriadok. Pápayovi totiž chýbal v bande mafiánsky „ekonóm“, a tak existenciu bandy založil na primitívnom výpalníctve, kde vyberali svoju „daň“ prakticky zo všetkého. A boli horší ako štát, ktorý o mnohých príjmoch (napríklad z ilegálneho hazardu či kariet) nevedel. A samozrejme, Dunajská Streda im bola čoskoro malá, a tak rozširovali svoje územie, až kým nenarazili. Tak prišli do Senca, lukratívnej lokality, obľúbeného zázemia boháčov z Bratislavy. Ich emisárom sa tu stal Cigán prezývaný Bengoro. Predstaviteľ primitívnej, brutálnej sily, ako boli oni sami. Ibaže Senec bol zázemím už vtedy

super-bossa Sýkoru, a ten tu potreboval pokoj. Mal tu spoločníka Stana M. a spoločnú firmu, ktorá sa volala v kombinácii ich mien. Ako to už býva, časom prišli nezhody, a ten spoločník neskôr ušiel pred Sýkorom do USA. Pápayovcov nemohol Sýkora prehliadnuť, pretože podľa ich zvyku sa prišli rozdrapovať aj do jeho obľúbenej reštaurácie Gardenia. To bola jeho pracovňa. Správal sa tu slušne, skôr nenápadne, a vždy zaplatil. Sýkora v Senci rozhodne nepotreboval „bordelárov“, ako boli pápayovci, ktorých drastické metódy nátlaku boli neprehliadnuteľné. K protiakcii ho navyše povzbudila v dejinách slovenskej novodobej mafie, ako už vieme, celkom kuriózna okolnosť. Aj keď ho tá ponuka asi najskôr pobavila, zobral ju vážne, z čoho získal dvojitý ošoh – dobrovoľné výpalné a skvelý kontakt na juh Slovenska. V jednaní s inak naozaj primitívnym bossom Pápayom mal v rukáve tri tromfy:

Kontakt na Rusov a Ukrajincov, ktorých rešpektovali aj v Dunajskej Strede. Veď šéf ukrajinskej mafie vyhlásil Sýkoru za svojho syna. Keď už sme si zvykli na inštruktáže z východu, ako sa buduje komunizmus, tak na nás dobrodinci z východu nezabudli ani pri budovaní raného kapitalizmu. Odtiaľ prichádzali poučenia, ako sa dá v porevolučnom chaose rýchlo a relatívne ľahko zbohatnúť. Privatizácia, biele kone, tunelovanie bánk. Toto bolo Sýkorovo mafiánske „know-how“. Na Pápayu iste zapôsobilo to, že Sýkora mu mohol ponúknuť podiel na zisku z ekonomickej mafiánskej činnosti, ktorej Pápay vôbec nerozumel. Dostali napríklad svoj diel z veľkokrádeže v nitrianskej pobočke VÚB. To bol vítaný bonus za to, že preberali bez diskusie Sýkorove príkazy a pokyny.

Navyše má Sýkora, podľa všetkých zverejnených indícií, blízky kontakt na Lexovu SIS a vybavuje pre ňu krvavé politické zázakky. Má teda, čo ponúknuť. Len vďaka nemu sa neskôr mohol Pápay chváliť, že ho chráni SIS, či už to bola pravda, alebo nie. Faktom je, že bol na výzvu Sýkoru prítomný pri vražde Remiáša. A tá sa SIS i Mečiarovej vláde veľmi hodila.

A do tretice, Sýkora má chuť expandovať, ako aj odvahu a aroganciu vládnuť. Toto dunajskostredským chýba. Majú nečakané problémy na vlastnom území, dochádza k prerozdeľovaniu moci. Preto sa pomoc z Bratislavy hodí jedným, aj druhým.

Možno za tým bolo ešte čosi viac, ale Dunajská Streda od tej chvíle bez odporu akceptovala Sýkoru ako bossa všetkých bossov. A nebola na to treba ani obvyklá mafiánska manifestácia sily. Pravda, Bengoro, ktorý to asi nechcel pochopiť, skončil podozrivou autohaváriou pri Zlatých pieskoch. Isté je, že sa pápayovci podriadili, respektíve Pápay sa stal Sýkorovým emisárom pre celý juh Slovenska.

Cez Sýkoru sa tu pápayovci zrejme stretli aj s Černákom. Ten do Senca za Sýkorom párkrát prišiel, a vtedy sa ešte tváril primerane úctivo. Od pápayovcov prešiel k Černákovi neskôr Mišo „Maďar“ Csémi, ktorého ukrýval po vypuknutí vojny medzi pôvodným zápasníckym gangom a pápayovcami v Dunajskej Strede. Csémi vraždil na strane pápayovcov a neskôr významne napomohol k likvidácii pápayovskej konkurencie práve cez Černákové vražedné komando, keď pôvodného bossa zápasníkov Šipoša aj s ochrankárom Potáčom vylákal do Banskej Bystrice.

Pápayovci chodili za Sýkorom do Senca, do jeho obľúbenej reštaurácie Gardenia. Spolupráca Sýkoru a Papa Joa je názorným príkladom, ako mafia zľahka rieši aj vlečúce sa národnostné otázky. Desiatky politikov maďarského pôvodu z južného

Slovenska žili z tvrdenia, že slovenský jazyk im nie je nanič a vystačia si s maďarčinou. Na podobný postoj doplatili ostatní z bandy, lebo Papa Joe jediný z nich vedel po slovensky, hoci dosť biedne. Černák spomínal, že sa na jeho slovných skomoleninách bavili celé tie dni, čo strávili na spoločnej dovolenke na Kanárskych ostrovoch. Napriek tomu Pápay spoľahlivo zastupoval super-bossa Sýkoru. Vďaka tomuto kontaktu na Bratislavu, vtedy hlavné mesto zločinu, stúpila aj jeho osobná prestíž a moc. Po smrti Sýkoru „zdedil“ jeho slávny Hummer a mal tú drzosť, že sa na ňom dostavil na promócie absolventov Policajnej akadémie. Bol tam pozvaný jednou čerstvou magisterkou bezpečnostných vied. Nakrátko sa vydával dokonca za Sýkorovho nástupcu. A zle skončil aj s celou bandou...

Práca pre SIS

Deň 31. august 1995 je v dejinách modernej slovenskej štátnosti poznačený škvrnou prepojenia zločinne konajúcej vlády v spojení s mafiou najhrubšieho zrna. Príčinou bol spor medzi premiérom Mečiarom a prezidentom Kováčom, ktorý sa svojmu pôvodne straníckemu šéfovi vzoprel. Odmietol vymenovať za ministra privatizácie Ivana Lexu, lebo dobre tušil, že ten koná bez škrupulí. Mečiar to vyriešil tým, že sa sám vymenoval za ministra a Lexu určil za svojho námestníka. A rozhodol sa pre pomstu. Pôvodne chcel Kováča st. zbaviť prezidentského úradu tak, že by podplatili osem opozičných poslancov a s následnou ústavnou väčšinou prezidenta odvolali. Lenže to nevyšlo, a tak sa hľadala cesta diskreditácie vzpurného prezidenta. Výsledkom bol únos, či inak povedané „zavlečenie“ syna vtedajšieho slovenského prezidenta Michala Kováča.

Hneď na úvod treba ujasniť, že Michal Kováč ml. nebol žiadne neviniatko. Do kontaktu s podsvetím sa dostal ako diskdžokej baru CKM, kam chodila vyberaná mafiánska spoločnosť. Raz spôsobil hromadnú bitku s takými následkami, že mobiliár baru zbierali zamestnanci ešte stovky metrov od hotela. A to len preto, že chcel za sto korún ulahodiť nejakému arabskému hosťovi a zahral mu „tú jeho“. To bola zámienka pre štangastov, aby rozpútali bitku, dnes neuveriteľných, vtedy ale obvyklých, rozmerov. Ale naozaj na seba upozornil, keď spolu s Mariánom Kočnerom a Martinom Syčom-Milým figuroval v kauze Technopol tak, že bol naňho nemeckou prokuratúrou vydaný aj medzinárodný zatykač. Išlo o dohodu medzi Kováčom st., ktorý mal zneužiť svoje postavenie podpredsedu Federálneho zhromaždenia ČSFR a predsedu Snemovne ľudu FZ, aby s vedením Technopolu dojednal výhodné podmienky pre obchody svojho syna. Na niečo také nemohli pristúpiť len tak, ale pod tlakom. Jedno z vysvetlení (údajne aj zdokumentované a zverejnené v diskusii k článku v *Novom Čase* zo 7. 1. 2013) znie: „...Samozrejme, že Michal Kováč ml. a spol. robili obchody, ktoré boli podozrivé. Jeden z týchto obchodov bol navrhnutý aj Technopolu, pričom referenti Technopolu ho zamietli. Vedeli, že pôjde o nezákonný obchod. Po tomto rozhodnutí však došlo k devalvácii československej koruny. Technopol, ako organizácia zahraničného obchodu, mal preto veľké straty a na vyrovnanie týchto strát potrebovali, aby z federálnych fondov prišli čo najskôr peniaze a mohli tieto straty sanovať. O pomoc požiadali predsedu Federálneho zhromaždenia Michala Kováča staršieho. Ten navštívil generálneho riaditeľa Technopolu a dohodli sa, že zabezpečí prenos týchto prostriedkov, ak Technopol urobí obchod s jeho synom podľa pravidiel určovaných jeho synom. To sa

aj stalo...“ Podľa bývalého generálneho prokurátora Vaľa oddĺženie Technopolu predstavovalo až dve miliardy korún (cca 66,4 miliónov eur).

Výsledkom bol nezákonný obchod, vlastne podvod, s odhadovanou škodou 2,3 milióna dolárov (cca 1,83 mil. eur). Takto celú transakciu opísal poslanec J. Cuper vo svojej interpelácii z dňa 25. 5. 2005 v NR SR, pričom podľa jeho slov citoval z textu milosti samotného prezidenta Kováča st., kde o svojom synovi podľa Cupera oficiálne uvádza: „Martin S.-M. a Michal K. spoločne s Mariánom K. v mesiaci december 1991 navštívili Petra K. v Mníchove v Spolkovej republike Nemecko, keď ho prehovorili na účasť na spáchaní podvodu voči akciovej spoločnosti Technopol Bratislava tak, že po vysvetlení, ako sa podvod uskutoční, mu vyvrátili jeho obavy z nereálnosti tohto fiktívneho obchodu prostredníctvom faxov s poukazom na to, že v akciovej spoločnosti Technopol Bratislava majú známeho človeka, ktorý je do celej veci zapojený a zabezpečí preplatenie fiktívneho tovaru cez Česko-slovenskú obchodnú banku, pobočka Bratislava. Pod vplyvom tohto stretnutia sa Peter K. rozhodol zúčastniť sa na spáchaní podvodu a v čase od 1. 2. 1992 do 5. 5. 1992 spoločne s Mariánom K. a Rudolfom van der W. zrealizovali podvodný dovoz neexistujúcich textílií v hodnote 2 308 902 USD z Holandska od firmy Introcommerce Inc. pre akciovú spoločnosť Technopol Bratislava, čím jej spôsobili škodu v sume 69 mil. Sk. Uvedenú podvodne vylákanú sumu vyše 2 mil. dolárov od akciovej spoločnosti Technopol Bratislava si rozdelili Rudolf van der W., Peter K., Marián K., Martin S.-M. a Michal K. podľa vopred pripraveného plánu“.

Vtedajší generálny prokurátor Vaľo vo svojej knihe (*Slovart*, 2016) upresňuje: „Firmu Introcommerce účelovo založili na falošné doklady neexistujúceho občana

Jendrzej Mariana Ignaciewiczza. Ako jej sídlo uviedli prenajatú kanceláriu, umiestnili do nej telefón a fax, ktoré presmerovali. V mene tejto firmy poslali Technopolu ponukový list na predaj neexistujúceho textilného tovaru. Aby povzbudili Technopol na túto fiktívnu transakciu, Kočner ako dlhoročný odberateľ oznámil Technopolu, že má o tento tovar záujem.

Holandána van der Werffa, s ktorým Kováčova firma SYCKO obchodovala už pred podvodom s Technopolom, doma stíhali za podvody pri obchodovaní s mliekom a mliečnymi výrobkami. Krylov, pôvodom Slováč, žijúci v Mníchove, bol súdne trestaný na Slovensku, aj v Nemecku. V Nemecku ho odsúdili na päť a pol roka odňatia slobody za obchodovanie so zbraňami a falšovanie úradných listín. Bol to bratranec Branislava Chyly-Ptáka, ktorého takisto stíhali za pašovanie zbraní...”

Bývalý generálny prokurátor Vaľo vo svojej knihe opisuje aj delenie koristi, na ktorom sa dohodli na spoločnej letnej dovolenke v USA: Kočner = 600 000 USD, Krylov = 400 000 USD, der Werff = 362 340 USD a tiež Kováč ml. = 250 000 USD.

Tak toto boli kumpáni Michala Kováča ml.. Na Slovensku za tento čin však nemohol byť stíhaný, pretože otec Kováč sa medzičasom stal prezidentom SR a udelil vlastnému synovi a jeho podareným kamarátom amnestiu. Ale v bavorskom Mníchove Kováča ml. s kumpánmi súdiť mohli, lebo za tento podvod ostali dlžní veľkú sumu na daniach. A navyše tam vraj zavážilo svedectvo osoby menom Chylo-Pták. Treba pripomenúť, že Mečiar bol na úrovni Nemecka odmietaný, ale mal dobré vzťahy s Bavorskom, takže to bola vhodná pôda na úder proti prezidentovi Kováčovi. Ved' odporovať Mečiarovi sa vtedy rovnalo zrade, ktorá sa neodpúšťa. A tak zrejme vznikol nápad zneužiť najzraniteľnejšie miesto Kováča st. a dostať, hoci aj